

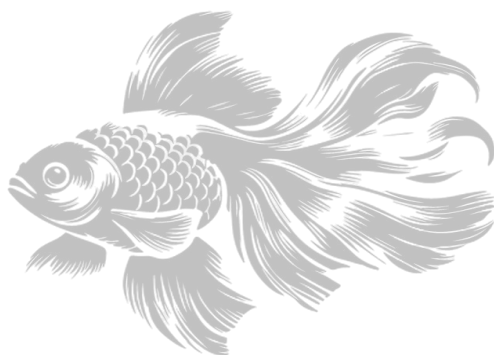
Josef Farkas

Petřířku, zavírej vrátka

MÁM TALENT
nakladatelství
2025

Copyright © Josef Farkas, 2025
Zastoupení literární agentura MÁM TALENT, s. r. o.
Publishing © MÁM TALENT nakladatelství, s. r. o. 2025

ISBN ???-80-906506-7-1

Petříčku zavírej vrátka
v čase mezi dnem a nocí
sestřička už je zavřela
za humny čekají vlci

Světlo agresivně atakovalo pološero pokoje. Přivřel oči a roztáhl žaluzie. Za sklem mezi okny se probudila moucha. Kostelní zvon odbíjel osmou hodinu a ona byla nervózní, jako by někam pospíchala. Vstal i bezdomovec, který spal ve výklenku protějščího domu. Sbalil kopku hadrů a odšoural se na oteklých nohách. Bércové vředy si odnášel s sebou.

Ranní káva zavoněla bytem. Automaticky pustil televizi. Jako každé ráno ho reklama chytla pod krkem. Měl neodbytný strach, že každá reklama si uzurpuje právo žít s ním. *Dostat se do bytu. Dostat se pod kůži. Vyudit a vypudit mozek z jeho hlavy a potom si žít svůj život. Zažít bezstarostnou jízdu. Být rozjetá a sjetá.*

Opět to bylo zde. Báł se pohlédnout do rohu pokoje, kde ve velké číši plavala nádherná závojnátka. Pojmenoval ji

Ty. Byl to jediný živočich, kterého snášel a který snášel jeho. Neměl blechy, neštěkal a nevydával žádné zvuky. Poslouchal jeho strasti a neutíkal, protože neměl kam. O rybičku nešlo.

Tady vše vždy začínalo. Prokletý roh pokoje. Mihotavé světlo, kroky s ozvěnou, klopýtání, tiché hlasy. Když se ozvaly poprvé, byly zvuky plíživé a váhavé. Hlasy zesílily až v poslední době. Ve skrytu duše doufal, že časem porozumí i slovům a skrytým významům.

Když se svěřil lékaři, dostal léky na schízu. *Jako by všechno vyřešil prášek.* V takovém stavu měl tendenci povídat si s tím druhým, ukrytým v hlavě. Zahleděl se na rybí kamarádku Ty. Ležela na břiše. *Naštěstí.* Zírala na něj, jako by chtěla něco říct. Mrskl po ní okem, *tvůj názor mě nezajímá.* Zaveslovala ploutvemi a otočila se k němu zády. *Ty ty mně taky můžeš.*

Někde v domě spustila vrtačka. Asi čerstvý nájemník. Těžko říct. Devítipatrový panelák je anonymní. Bylo to dobře. Nikdy nevěděl, komu rozbít hubu, když nemohl kvůli hluku spát. Došel ke dveřím a vystrčil hlavu na chodbu. Vratačka tam nebyla tolik slyšet. Napadlo ho, že dům navrhoval šikovný architekt. Asi se během rekonstrukce přestěhuje na chodbu.

Vrzly dveře u souseda. Objevila se rozčepýřená hlavička Marty. Rozmlsaná čtyřicítka se na něj široce hladově usmála:

„Tak jak, sousede?“

Zřejmě neměla po ránu, co dělat. A tolik toužila,

mít něco na práci. Připomínala nadržného hladového vlkodlaka. Vycenila mordy:

„Dáme kafe?“

Neměl pevnou vůli. Tak si dali... i kafe. Jako vždy neměla pod županem žádné prádlo.

„Když nic nemám, alespoň nic nezapomenu,“ perlila. Stihli vše ještě, než se vrátil Jarda z práce. Nepili *kávu* poprvé a situace už získala punc určitého stereotypu. Nechtěl zažít ten kolotoč, až jí na to její Jarda Váňa přijde. K večeru potkal souseda na schodech.

„Hele pojd' na jedno...“ připadal si jako děvka prodejná, sousedy zneužívaná. Ale neměl pevnou vůli, a tak šel.

Kdepak ty ptáčku hnízdo máš?
ptala se mlsná lasička
co je tvé a co mně dáš
políbila ho na víčka

Seděla před zrcadlem, župan rozepnutý, přisleplý odraz lesklé plochy. Se zalíbením si prohlížela plet' a vtírala do ní krém. Věřila všemu, co jí tvrdili rodiče, partneři, noviny a vlády. Vlastně to bylo až do dnešních třiceti osmi let velmi pohodlné a snad i praktické. *Možná proto mám tak málo vrásek*, usmála se na sebe.

Uměla si prosadit svou, ač se partner snažil o cokoliv. Po sedmnácti bezdětných letech zůstali v bytě sami. V pórech kůže se jim usadila pachut' slibů a nadějí. Postupně se rozpadaly na hromadu fotek, pár dárků, pár milenců, lhaní, skrývání, slova lásky, výčitky, stresy a pocity nepochopení a jistoty, že ten druhý nic nechápe. Dlouhými pohyby si česala vlasy. Potichu praskaly statickou elektřinou. Černé pramínky tekly přes ramena na záda a mezi prsa. Stáhla si župan z ramen, pevná ňadra vyklouzla a vzpurně zvedla bradavky, *my jsme tady taky*. Pohládila je se špatně skrývanou hrdostí. Vlastně

s neskrývanou. Nemusela je před nikým schovávat, byla na ně pyšná. Pevná, kulatá a plná, vzpurně vztyčená. Manžel je ocenil málokdy, ale ostatní, *hmm*, zasnila se.

Vstala, ustlala postel. Skoro dvacet let stejné pohyby, *ostatně jako při všem*, napadlo jí. Kolik zastlala hodin, dnů a týdnů. Poslouchala rádio, „*máš mě ráda jako já*,“ pohupovala se v bocích a zpěvákův baryton se jí zavrtával do podbříšku. *Dneska by to šlo*, usmála se v duchu, *ono by to šlo každý den, ale s kým?*

Když chodila do práce, tak neměla žádný problém s otázkami tohoto druhu, ale v průběhu evropské ekonomické krize dostala odstupné a začala se doma nudit. Vyšívání ji nebralo, čtení nebavilo, vařila málokdy a touha po dětech? Vyhasínala.

Na rozdíl od touhy děti dělat. Jeden čas pohrdala živočišným přístupem k životu, ale to je již dávno. Potom přišla nestoudně lechtivému přístupu na chuť.

Smála se v duchu, že má Caligulovský syndrom. Milovala *zvířátka*. Králíčka pošťáka, kance souseda a ten její hňup. Ne, nechtěla ho urážet. I teď na něj myslela jako matka na postižené dítě. Se zvláštní směsicí lásky a nenávisti za nenaplněný život. Nikdy mu nic nahlas nevyčítala, věděla, že na vše byli dva.

Uvnitř to bylo jiné. Nadávala mu za špatné, ale i hezké chvíle, které ji natolik svázaly, že nedokázala včas odejít. Kolikrát si dala otázku, kdy je správná chvíle. Nadávala mu za svoji pohodlnost, za lenost, za neschopnost se odpoutat a riskovat. Ale co riskovat? Snad

jen, že v případě nezdaru, nebude na koho svalovat vinu? Jednu dobu přemýšleli o adopci, ale stále nechtěli pohřbít naději, až naděje pohřbila je.

Zvuk telefonu přehlušil hudbu.

„Ahoj Soňo.“

Kamarádily spolu od mateřské školky. První třída, první lásky první cigarety. Podobný průběh života, *skoro*. Soňa neměla muže, ale měla dítě. Všechno si říkaly, jenom kdo je otec dítěte jí Soňa nikdy neřekla. *Mám k tomu své důvody*, a víc se o tom nebavila.

Někdo v domě začal rekonstruovat. Vrtačka rozvibrovala okenní tabulky. *Když neřvou haranti, tak řve vrtačka*, našťavaně vykoukla na chodbu.

„Tak jak sousede... nedáme kafe?“

Usmál se na ni tím svým ušťvaným úsměvem. Jako vždy se nechal pozvat.

To jsem zvědavá, kdy taky přinese kafe, napadlo ji, ale o to přeci nejde.

Hrála hudba a zpěvákův baryton se jí zavrtal do podbříšku.

